

V A R I A C R I T I C A

1. AD ARISTOTELEM (384-322)

In Aristotelis carmine de Hermia, principe Atarnei, quod a Diogene Laertio V 6 (=fragm. 674 Rose [Lipsiae 1886 p. 422 et 19], et a Didymo Alexandrino in commentis de Demosthene quae ediderunt Diels-Schubart, Lipsiae 1904 Teubneriana) col. 6, 9 traditur, error in eo versu exstat, ubi omnes editores *πίσται* iniuria legunt, cuius loco *πειθοῖ* rectissime scribendum est.

Artaxerxes enim III Ochus (358-338), rex Persarum, Mentoris imperatoris facultate persuadendi (=πειθοῖ) usus est, cum iste Mentor δόλιος (=dolosus) et Graecus natione ac lingua sollertissime Hermiam, hostem Persarum fautoremque Graecorum, ad colloquium vocare et in insidias posset illicere. Artaxerxes igitur illum principem Graeculum *πειθοῖ* (=suada), non *πίσται* Mentoris nisus cepit; Mentor quidem semper Artaxerxi fidelis erat; qua fidelitate sola non contigisset, ut Hermias caperetur; potius Mentoris machinationibus et pollicitationibus dolosis factum est, ut Hermias tandem captus ad Artaxerxem Susas transferretur ibique (anno a. Chr. n. 341) occideretur.

Ergo primo descriptione morum Mentoris lectio illa *πίσται* falsa reiecta est; nam *πίσται* et *δόλιος* inter se repugnant; praeterea W. Croenert, «Neue Lesungen des Didymos papyros (Rhein. Mus. 62 [1907] 384) aliarum litterarum reliquias in hoc loco carminis cognovit, quae pro mea lectione *πειθοῖ* et *πίσται* perfacile palaeographice et phonetice confundi poterant, restat, ut *πειθοῖ* ad intellectum narrationis carminis optime conveniens scribatur. Hoc ipsum carmen erat secundum ab Aristotele in Hermiam amicum compositum vel sex annis post illum primum hymnum de